

fanbooks

BRUNA BROWN

Marta Bellocchi

MARTA BELLVEHÍ
BRUNA BROWN

Fanbooks

© del text i les il·lustracions: Marta Bellvehí, 2022
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Primera edició: febrer del 2022
ISBN: 978-84-18327-83-4
Dipòsit legal: B. 428-2022
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Fa massa xafogor per dormir. La persiana a mig camí marca un nou horitzó i les taques de llum ataronjada cobreixen el rostre adormit de la meva germana, a l'altra banda de l'habitació, aliena a l'espectacle que es projecta sobre la seva pell. Aliena als meus nervis i al singlot, que ara torna; aliena al fet que aquesta nit és l'última nit que dormirem l'una al costat de l'altra durant molt de temps. Això si aconseguixo tancar els ulls en algun moment.

Ara podria saltar al llit de la Júlia, despertar-la i obligar-la a xerrar amb mi. Que es foti. Em rebenta la seva facilitat per adormir-se a tot arreu en un instant, amb un somriure lleuger i relaxat que sembla que es burli de mi.

Barcelona ha emmudit. Ni un crit, ni un motor que s'allunya, ni l'esclafit d'una ampolla de vidre contra el terra. Aquesta pau, lluny de relaxar-me, em desperta un rossec de desconfiança; com si la ciutat sencera agafés aire i es mossegués els llavis, un segon abans del primer tro.

Moc els peus fins que aconseguixo alliberar-me del llençol suat i fer-ne un manyoc al costat. Falten pocs minuts per al 6 d'agost més especial que hauré viscut mai. A sobre la tauleta hi he deixat el regal de la Júlia: un quadern de tapa dura, amb l'estampat d'unes plomes daurades sobre el fons blau, quasi negre, a la coberta. A la primera pàgina hi ha escrit una frase amb la seva lletra matussera i al darrere hi ha cent vint-i-quatre fulls per estrenar. Perquè facis totes les llistes que vulguis allà on vagis. T'estimo.

La Júlia presumeix de moltes altres habilitats a banda de la seva facilitat per adormir-se, també sap dir-li a una altra persona que l'estima. Fins ara, jo només he aconseguit somriure i contestar que jo també.

Agafó el quadern i el flairo. Odio cada una de les seves pàgines verges, d'un blanc encegador que se'm clava al mig del front com una navalla esmolada, i em fa tornar a aquell lloc dolorós, ple de cadires i batecs accelerats. Ja han passat quasi dos mesos, però encara hi torno i m'ofego, hi torno i m'emprenyo per tornar-hi. Potser, ben mirat, encara soc allà.

Havia marcat el 12 de juny a l'agenda amb bolígraf vermell. Aquell matí vaig empassar-me el pa de pessic de la mama a la força, regat amb el suc de taronja natural (Beu-te'l ara que és acabat de fer) sense deixar de repassar els apunts que ja em sabia de memòria. Era el primer dels tres dies i jo encara anava amb texans llargs. Havíem encetat un juny inestable de matins assolellats i vespres passats per aigua.

Poc després, tots els companys de classe ens trobàvem en un passadís desconegut, que no feia pudor de suat com el nostre institut. Les fotocòpies amb els esquemes de la Gina passaven de mà en mà, com aquella barreja de vodka i suc de fruites a les festes de casa l'Arnau. Faltaven deu minuts per entrar i jo intentava concentrar-me. L'imbècil de l'Adri va començar a ruixar a tothom amb un esprai desodorant. La Berta va xisclar, tapant-se el nas. Jo intentava concentrar-me. De fons, sentíem l'Anna, tancada al lavabo, com recitava els *phrasal verbs* per ordre alfabètic. I jo intentava concentrar-me. L'Arnau, que repassava el vocabulari, em va preguntar què volia dir *success*. Ni idea. Ho hauria de saber? No passa res, segur que no surt, em va dir ell.

I llavors vam entrar, un a un, amb el DNI a la mà, tremolant com si ens fessin passar a l'escorxador; en aquella aula que era

dues o tres vegades la nostra, però on ningú reia, ni es mocava, ni tossia. Aquella no era una aula normal, tots sabíem que estàvem en un lloc important, on es decidiria qui seríem, què faríem i on aniríem a partir d'ara. Sense finestres, ni quadres, ni pòsters antics amb el mapamundi. Només una pissarra impol·luta, que presidia la sala, trencava el gris de les parets. Em vaig asseure en una cadira amb el braç plegable, exactament igual que totes les altres. La Gina es va asseure davant meu. Vaig alçar la mirada al sostre i la llum dels fluorescents em va cremar les retines.

Blanc, i en un instant negre, tacat de pampallugues.

No sé si l'home esquistat amb ulleres de cul de got era professor, però va ser ell qui va repartir l'examen. Del revés. Jo no m'atrevia a mirar fixament aquell grapat de fulls en blanc. I si em preguntaven què significava *success*? I si no sabia contestar res de res? Tenia les mans suades, però agafava el boli blau amb força, a punt per a l'atac. Pam. Pam. Pam. I si deixava marques de suor als fulls? Pam. Pam. Pam. El batec intens sota les costelles marcava el ritme del compte enrere. Pam. Pam. Pam. Vaig buscar l'Arnau amb la mirada. Ell seguia la seva pròpia melodia amb el peu. Ja no érem un equip, encara que ens féssim mirades de complicitat. Cada un havia de córrer la seva pròpia cursa.

Aquell home que no coneixíem de res va pitjar el *play*.

El tret de sortida.

Dues veus desconegudes i enllaunades rebenten el silenci i enceten una conversa. No ha passat ni un segon i la Gina ja abaixa el cap per escriure. Ja? El del costat també. I l'altre. Tots acoten el cap a la vegada, com un exèrcit submís. Per què soc l'única que es mira el paisatge sense entendre res? S'han posat d'acord per començar a córrer i jo encara no m'he lligat els cordons de les vambes.

Bruna, concentra't.

Les paraules em ressonen dins el crani, a punt d'esclatar, com si un cor de gripaus cantessin a deshora en algun racó perdut d'una cova laberíntica.

Això és inhumà. No poden abaixar el volum?

Em fixo en l'etiqueta enganxada sobre l'examen, amb les meves dades impreses. Ni tan sols el meu nom em sona familiar. Més avall, una fila de caràcters em rellisca davant dels ulls. Merda, no ho entenc. Giro el full, a veure si encara puc fer alguna cosa. *Grammar, Reading, Writing*. Les paraules ballen sobre el paper, buides de significat. Cada vegada sento les veus més llunyanes, com el record d'un malson en despertar-me. Intento atrapar algunes frases curtes, però s'esmunyen, inevitablement, com peixets de riu entre els dits.

La Gina es grata el cap amb el bolígraf. Té els cabells llisos, disciplinats, amb les puntes retallades a l'altura dels omòplats. Intueixo a través del suau moviment del cos com respon per ordre totes les preguntes, amb calma, sense presses, assegurant-se de no fer cap falta d'ortografia. L'Arnau prem els llavis mentre gira el full. Ja fa estona que s'han apagat les veus però jo ni me n'he adonat. Ja no sento res, ni la meva respiració.

Torno a mirar el meu examen: completament buit. Sembla que m'escupi a la cara. Fins i tot el rellotge se'n fot de mi. Ja han passat vint-i-cinc minuts? No pot ser. El soroll dels bolis gargotejant sense pietat em penetra dins el crani. Ningú em pot ajudar. Estic sola. Una llàgrima traïdora corre galta avall i es precipita sobre el paper, fent escórrer la tinta de la primera pregunta. Tant és, tampoc sé què hi posa. Em tapo la cara amb les mans, com si estigués molt concentrada, però ja és tard. Una cosa sí que l'he entès: no seré capaç d'aturar el tsunami.

Per què? Per què m'he hagut de posar aquests texans? Tinc l'esquena xopa de suor i sento un formigueig estrany a la cara. Necessito aire fresc. Descordar-me els sostenidors. Una mica d'aigua. Respirar. Una pressió m'oprimeix la boca de l'estómac i sento que em marejo. Giro el cap a banda i banda, implorant una mirada compassiva entre totes les cadires perfectament alineades.

Res.

Ningú distret, ningú alterat. Una flamarada em recorre l'esòfag, calcinant-me de baix a dalt. No ho puc evitar. El so d'una bèstia amagada dins les entranyes trenca el silenci de l'aula. El verí agre m'omple la boca i salto de la cadira, amb el temps just per arribar al lavabo més proper. Ni tan sols sé si algú aixeca el nas de l'examen per veure com fujo. M'agenollo davant de la tassa del vàter i buido tot allò que se'm remou per dins, esquitxant el blanc amb violència. Escupo, tosson, ploro. Soc una gossa apallissada, ajaguda sobre un metre quadrat d'enrajolat brut, respirant a batzegades un aire nauseabund, amb els cabells empastifats i l'ànima perduda, arrossegada canonada avall.

Quan vaig arribar a casa encara notava el mal gust a la boca, tot i haver glopejat amb aigua de l'aixeta quatre o cinc vegades. Una barreja de bilis i remordiment. Què diran els de classe? A hores d'ara ja se'n deu haver assabentat tothom. Potser fins i tot n'han fet un mem. Quin horror. Vaig enterrar el mòbil a sota el matalàs, volia quedar-me al llit i no aixecar-me mai més. Em sentia dèbil i miserable, com si hagués agafat la grip o alguna cosa pitjor. Tant de bo. Hauria preferit que un virus em maltractés per dins, li podria haver donat la culpa.

Em vaig passar tres dies tancada a l'habitació. La mama em portava tasses de camamilla al llit i comprovava si hi havia algun rastre de febre que justificués aquell malestar. Bruna, no et preocupis, al setembre podràs fer els exàmens. Si cal, buscarem una professora particular per a aquest estiu. No està tot perdut.

Els papes pensaven que el que em trasbalsava era que el pla se n'hagués anat en orris. I potser, en part, era cert. Tenir un pla ben definit des de bon principi facilita el camí. El meu era anar a la universitat, és clar. A casa no es contempla cap altra opció. La Júlia va aconseguir la matrícula d'honor en acabar batxillerat i el curs passat va començar Medicina. Jo havia de ser arquitecta, com el papa i com l'avi Ventura que no vaig conèixer. Ja ho havia dit a tothom.

Va passar una setmana i jo seguia sense voler veure ningú. La Gina i l'Anna no paraven d'enviar-me missatges. *Vaaa Bruna no siguis dramàtica. No ha sigut tan difícil com ens pensàvem. No nhi ha x tant, qualsevol els podria fer.* Vull pensar que pretenien animar-me, però jo només llegia: s'ha de ser molt estúpida per tenir un atac de pànic fent un examen tan rematadament fàcil.

A favor meu diré que ho vaig intentar, almenys una vegada. Vaig aconseguir obrir la motxilla —que guardava sota el llit des del dia del Desastre— i en vaig treure els apunts. Em vaig incorporar, amb un parell de coixins darrere l'esquena, disposada a repassar aquells fulls farcits de lletra petita per enèsima vegada; però només d'encetar el primer paràgraf, subratllat amb groc fluorescent, el pols se'm va accelerar i els ulls se'm van negar de llàgrimes. Em vaig treure les ulleres, per eixugar-me les galtes humides amb la samarreta de cotó, i tot es va difuminar: les diferències entre Plató i Aristòtil sobre un foli quadriculat, l'estoig ple de bolis nous, el vàter cobert de vòmit, el nus a l'estómac, els cabells rectes de la Gina, les veus en *off*, el dolor. Va ser inútil.

Dues setmanes més tard vam tornar a la normalitat, entenent per normalitat l'ambient tens que es respira habitualment a casa, on ningú pregunta com estàs i ningú ha de respondre que tot va bé. La meva germana passava els dies a la biblioteca, o això deia. El papa tancat a l'estudi. La mama feia moltes coses alhora i es queixava en veu alta de totes les altres coses que encara havia de fer. Jo m'havia uniformat amb un pijama d'estiu que vaig heretar de la Júlia quan tenia dotze anys. Havia sigut de color fúcsia, però ara em feia semblar una bola de sucre filat. Xanquetes i una pinça als cabells enredats. Escoltava música amb els auriculars posats i els ulls tancats, esperant que passés un altre dia.

I aquell cap de setmana va aparèixer la Katie al menjador, sense avisar, amb una caps de galetes de les que engreixen només d'olorar-les. S'havia pintat els llavis sense gaire traça, d'un color granat que encara la feia semblar més pàl·lida. Quan es va

asseure al sofà, vaig fixar-me en els seus mitjons, tan famosos a l'institut. Estampat de marietes vermelles sobre un fons blau cel. Patètic.

La pobra Katie. Tots sabem que es diu Caterina, no sé a qui es pensa que pot enredar. Va preguntar-me si em trobava millor i jo vaig mostrar-li que sí endrapant sis o set galetes de mantega. Fora de l'aula, els profes semblen personatges de conte extra-viats; es fa molt estrany imaginar-los al súper, fent *spinning*, sortint de festa, follant o asseguts al sofà de casa, intentant mantenir una conversa normal. Perquè els profes no es presenten a casa teva així, perquè sí. Ha de passar alguna cosa greu.

—Què, Bruna?

—Bé.

—Volia xerrar una mica amb tu. Saber com estàs —va deixar anar, amb aquell accent ebrenc que amagava a classe.

—Ah. No et preocupis, ja t'he dit que estic bé.

—Has pensat què faràs aquest estiu?

—No ho sé... Suposo que quedaré amb els amics, miraré sèries i aquestes coses.

—Et vols treure el carnet de conduir? Aviat fas els divuit, oi?

—Sí, però no. Vull dir que sí que faré divuit anys, però no em trauré el carnet.

—I per què no?

—Perquè no tinc diners.

—I si ajudes el teu pare al despatx?

—Ja ho faig.

—Ah, sí?

—Sí. Bé, li endreço la taula, buido la paperera, envio les cartes..., coses així.

—No fas res més?

—Què vols que faci?

—No tens curiositat pels seus projectes? Pensava que volies estudiar Arquitectura.

—Ah, ja. Això era abans.

—I ara?

—No ho sé.

—Com que no ho saps?

—Vull dir que no tinc ganes de pensar-hi.

—Bruna, el que t'ha passat...

—No, no —la vaig tallar en sec—. No cal que en parlem. De veritat.

—Per què?

—Per què no ho vull.

Sentia com les paraules em pesaven a la gola abans de pronunciar-les, com si arrosseguéssim un roc per llançar-lo per un penya-segat. Pensava quedar-se tota la tarda? Vaig notar com la l'esquena se'm separava dels coixins i es tensava, recta, atenta a qualsevol senyal per aixecar-me i acomiadar-la a la porta.

—Doncs no en parlem més.

—I ja sé que puc presentar-me als exàmens de setembre, però no ho faré.

—Ah, no? I puc preguntar per què?

—No.

—D'acord.

—I ja està?

—Com?

—Em pensava que havies vingut per convence'm —vaig confessar-li, descol·locada.

—Jo? No, dona. Ja ets grandeta per decidir què és el que et convé.

—Ja. Però últimament no ho tinc gaire clar.

—El què?

—Què és el que més em convé.

—A veure, Bruna, a tu t'agradaria dissenyar cases? Edificis? T'imagines darrere un munt de plànols o fent visites d'obres? Et fa il·lusió?

Il·lusió. Felicitat. Somnis. Com diu la mama, són paraules inventades per gent amb un munt de temps lliure i la butxaca plena. No, no em feia il·lusió estudiar Arquitectura, només era una més d'aquelles coses que sabia que havia de fer. Mirant els ulls grossos de la Katie, em vaig adonar que tot allò que sempre havia donat per fet ara, potser, em feia mandra. Més mandra que aquell interrogatori. Una mandra terrible i pesada que no em deixava respirar.

—No ho sé.

—No cal que sempre facis el que esperen de tu. Ho saps, oi?
—va furgar una mica més la ferida.

—Sí.

—Saps què vaig fer jo, quan tenia la teva edat?

No se n'adonen els grans que utilitzar l'expressió «la teva edat» els situa immediatament al paleolític? No, no m'importava gens què havia fet aquella dona quan els seus pits encara apuntaven cap amunt. Com si jo no tingués prou problemes, també havia d'aguantar el rotllo de la professora a casa meva?

—Vaig marxar a Anglaterra. Estem parlant de l'any 81, eh? No era gaire habitual que una noia tan jove marxés sola a l'estranger, però els meus pares sempre em van donar molta llibertat. —Va fer l'últim glop del cafè que li havia servit la mama i es va eixugar la comissura dels llavis amb el polze, que li va quedar tacat de pintallavis—. Va ser una experiència fantàstica.

—Però què hi vas anar a fer?

—A treballar. A aprendre. A espavilar-me, suposo. Tenia ganes de veure món però no sabia gens d'anglès.

—Gens, gens?

—Sabia dir *hello, good morning* i poca cosa més.

—Hòstia, i ara ets profe d'anglès.

—Sí! Fa gràcia, oi?

Tampoc era per partir-se.

—Al principi va ser dur, no t'enganyaré. Vaig començar tre-

ballant d'au-pair per a una família del sud de Londres i més endavant vaig fer de professora de castellà en una acadèmia molt petita...

—Què és fer d'au-pair? —la vaig tornar a tallar.

—Ah! Una au-pair sol ser una noia estrangera que viu amb una família local i té cura dels nens. Els porta a l'escola, els banya, els prepara el sopar... aquestes coses. Jo a vegades també planxava i netejava el bany. Res de l'altre món.

—No sembla gaire divertit.

—Enviar paquets i ordenar papers tampoc ho deu ser gaire, oi? —va contestar, picant-me l'ullet—. No era trepidant, tens raó, però viure lluny de casa i conèixer tanta gent nova va ser tota una aventura.

—I com vas fer-ho? Vull dir, per contactar amb aquesta família.

—Jo ho vaig fer a través d'una amiga de la meva mare, però... escolta, vols que anem a fora, a la terrassa? Aquesta història és llarga i em vull posar morena abans que acabin les vacances.

Resulta que la Katie era més enrotllada del que semblava. Entre galetes, cafès amb gel i els passejos de la mama encuriosida, carregada amb el cove ple de roba interior, vam xerrar durant dues hores de viatges i anècdotes increïbles. Una escletxa a la muralla impenetrable que s'havia construït al meu voltant.

Em vaig començar a sentir una mica millor. Perduda, sí, però era capaç de saltar el mur per un dia i anar a la festa d'aniversari del Marc.

Vaig comprar dues bosses de patates fregides, una pizza congelada i una ampolla de cola de marca blanca, i vaig anar a casa l'Arnau. Encara faltaven deu minuts per a les nou, però em tranquil·litzava pensar que d'entrada només hauria de xerrar amb dues o tres persones. Odio arribar a un lloc i trobar-me'l ple de gent que em mira i se m'acosta per fer-me petons.

L'Arnau estava sol i semblava molt content de veure'm. No va fer cap comentari sobre el Desastre ni el silenci posterior. El

vaig ajudar a parar taula al pati del darrere de casa seva i em va demanar que agafés el portàtil i posés música. Ni em va passar pel cap arriscar-me, vaig buscar una llista seva, amb els *hits* dels seus grups preferits.

El pati és prou gran, un oasi rural dins la ciutat, i per a nosaltres, una segona residència dins del mateix barri. A l'estiu sempre celebrem qualsevol cosa allà, entre les tomaqueres i pebrotetes que creixen a cada banda, les caixes de fusta i les cadires atrotinades del carrer que la mare de l'Arnau pinta amb colors cridaners.

La Gina i el Marc van arribar junts, amb dues bosses ben carregades. L'Anna va portar uns llumets de colors que vam penjar sota el tendal que fa de porxo i vam començar a picar quatre olives abans que arribessin tots els companys de futbol del Marc.

—Bruna, nena, per fi et veiem el pèl.

—Sí, sí, no estava gaire bé de la panxa.

—Preparem uns cubates, mentre es fan les pizzes?

De la bossa del súper van treure una ampolla de vodka d'una marca impronunciable i dos litres de refresc de llimona. Els meus amics semblaven més alegres i més bronzejats que l'última vegada que ens havíem vist. La Gina duia un vestit nou, blanc i cenyit, que destacava com una lluna plena, entre un mar de samarretes negres i texans. Havien arribat una dotzena de nois que no havia vist mai, de l'edat del Marc, i l'Anna estava de mal humor perquè s'havia hagut de posar les ulleres per culpa de la conjuntivitis que arrossegava des de feia dies. És burra, fins i tot amb un bolquer brut a la cara seria més guapa que jo.

—Què, ja ho heu mirat? —va preguntar la Gina, mentre remenava el líquid translúcid amb una palleta de color llima.

Es notava que es moria de ganes d'encetar el tema, ara que ja hi érem tots.

—Ah, sí! Jo he tret un deu coma quatre! —va exclamar l'Anna.

—Molt bé, nena!

—Ai, sí! Al final he tret superbona nota de mates. No m'ho esperava gens!

—I tu, Arnau?

—Encara no ho he mirat.

—Tio, estàs a la parra —se'n va fotre el Marc.

—Mira-ho ara! És un moment —va insistir la Gina.

—Ara?

—Sí.

—Per què?

—Perquè sí.

—Va, que ja ho hem mirat tots.

—Que tens por d'haver suspès?

—No.

—Doncs quina poca emoció! Jo he entrat a mirar-ho de seguida que he pogut —va seguir la Gina, mentre escurava les restes de vodka d'entre els glaçons—. No em preguntareu què he tret?

—Què? Què? Un deu? —L'Anna era l'única que encara li seguia el joc.

—No! Més!

—Onze?

—Més!

—Dotze?

—Dotze coma vuit.

Després de les felicitacions, les abraçades i els brindis, van començar els plans de futur. Em volia morir. No m'agrada el vodka, però vaig omplir el got per tercera vegada. Estava acostumada a passar desapercebuda entre tanta xerrameca, però aquella nit semblava que m'hagués convertit finalment en invisible. Només l'Arnau em mirava de cua d'ull, com si volgués comprovar que no vomitava sobre les pebroteres.

—No et trobaves malament de la panxa, tu?

El comentari de l'Arnau va dirigir el focus cap a mi i tots em

van mirar sorpresos com si, per fi, s'adonessin que era allà, al seu costat.

Sabeu, què? Agafeu-vos ben fort, va: se me'n fot a quina universitat entreu! M'és igual ser una mala amiga, una egoista de merda, m'és ben igual. Sí, perquè d'aquí dos o tres mesos començareu una carrera, tant se val quina, fareu amics i us passareu tot el puto dia a la bíblia, comentant quin tio està més bo i quina putada l'examen de demà i merdes per l'estil. Us convidaran a festes de gent que no coneixeré en pisos compartits. Sereu els mateixos nanos insegurs que després de menjar galetes Príncipe per berenar feu els deures, que la mama us renya perquè no heu endreçat l'habitació, però aferrats a la carpeta amb sigles us creureu qui sap què.

I jo? Jo hauré d'aguantar com presumiu de les vostres grans experiències fent bona cara? Passo. Demà mateix buscaré feina ben lluny d'aquí. A Anglaterra, a Alemanya o a Nova Zelanda, tant se me'n fot a quina ciutat vagi, com si haig de cuidar uns trigèmins, una àvia i un gos. A prendre pel cul! Foto el camp d'aquí i així no hauré d'aguantar els retrets ni la llàstima de ningú.

Tant de bo fos capaç de fer un discurs així. Potser ara ja no tindria amics o m'haurien enviat a un psiquiàtric, però en aquell moment m'hauria quedat ben satisfeta. La veritat és que no tinc els ovaris prou inflats, hagi begut o no, per muntar un número d'aquesta magnitud. El que vaig fer va ser aprofitar el dard de l'Arnau per improvisar un mal de panxa sobtat i fugir cap a casa abans que se m'escapessin les llàgrimes.

L'endemà em vaig llevar tard. La Júlia ja s'havia fet el llit —a la seva manera— i havia marxat de casa. L'habitació encara feia olor del seu perfum, una barreja enganxosa que em recordava les botigues del carrer Pelai. Vaig agafar el portàtil i vaig escriure *au-pair* al cercador. Amb la llum clara del matí era més fàcil veure les llacunes de la meva gran idea: no coneixia a ningú que visqués a l'estranger, em feia por anar a parar en una família de

psicòpates, no sabia si tenia prou diners per pagar el vol d'anada ni si els papes em deixarien marxar sense haver aprovat la selectivitat. Però no tenia cap altra opció. No, no podria suportar més nits com l'anterior. I si em passava l'estiu estudiant i acabava suspenent? I si tornava a patir un atac de pànic? Fugir era l'única opció digna.

Quaranta-dos dies carregats de dubtes, converses per correu electrònic, pigues noves i rabioses picades de mosquit. L'estiu més curt de la meva vida. Falten tres minuts per a mitjanit, per al meu aniversari. La Gina i l'Anna volien anar a sopar però els he dit que no.

—Bruna, que en fas divuit!

—I què?

—Que no els pots celebrar sola, a l'avió.

Fa uns quants mesos hauria accedit a comprar-me un vestit i hauria seguit el protocol de les espelmes i tot plegat. No ho sé, alguna cosa deu haver canviat dins meu, perquè no em sembla que hagi de celebrar res. Quin mèrit té deixar que passi el temps? Tant se val si són divuit, trenta o cinquanta. Mantenir-me amb vida ha sigut la responsabilitat dels meus pares, no la meva.

La Júlia s'ha girat bruscament, abraçada al coixí, i per un segon ha interromput la melodia suau de la seva respiració. Encara em fa molt mal l'estómac. He begut quatre tasses de camamilla i ara no paro d'aixecar-me per anar a pixar. No és normal això que em passa. I si estic malalta de veritat? La iaia té una úlcera, potser és això. És hereditari? Ho buscaré. No sé si hauria de marxar a Anglaterra si tinc una úlcera. I si es complica? Com els ho explicaré als metges anglesos?

El vol surt d'aquí set hores. Als peus del llit hi tinc les dues maletes: fan panxa, com si haguessin sopat tres vegades seguides, amb una digestió tan complicada com la meva; ha sigut tot

un repte aconseguir tancar les cremalleres després d'encabir-hi la roba neta, planxada i plegada de sis mesos. Tant de bo pogués ordenar-me tan bé per dins.

Demà creuaré la frontera de l'edat adulta dins d'un avió, rumb a una ciutat desconeguda on ningú sabrà què em va passar al juny. Ningú sabrà res de res. Començaré de zero, com el quadern que m'ha regalat la Júlia.

Tres minuts.

Dos.

Un.

Divuit.